

FOLK⁰⁰ LAND25 år
i kamp mot urettMai 1977
Nr. 5 - 26. årgang
Løssalg kr. 3,—DEN NORSKE OVERVÅKNINGSTJENESTEN
HAR FÆRRE FOLK ENN SOVJETAMBASSADEN!

Den norske overvåkningstjenesten er alt for svak og har ingen sjanser til å holde tritt med den røde spionasje i landet. Det er konklusjonen på en artikkel i den tyske avisen «Die Welt» for 26. mars.

Her er noen tall å bli klok av:

Tilsammen i hele landet har vår overvåkningstjeneste ca. 200 mann til disposisjon. Sovjetambassaden alene har 202 ansatte, hvorav man regner med at ca. 60% har spionasjeoppdrag. Tar man med personalet i Tass, Novosti, Aeroflot, Sovfilm, Sov-

frakt, Konela Norge Bil A/S, Koneisto Norge A/S og andre sovjetiske virksomheter, befinner det seg til stadighet ca. 700 sovjetborgere i Norge, og man gjør klokt i å regne med at ikke så få av dem har etterretningsopp-gaver. I tillegg kommer hundre-

vis av representanter fra de øvrige kommunistland. Hvor mange tusen nordmenn som villig eller uvillig forsyner røde agenter med informasjon, kan man ifølge «Die Welt» bare gjette på. Og alt dette skal overvåkes med 200 mann.

Er det ikke på tide at man holder opp med alt pratet om hvor «farlig» og «udemokratisk» overvåkningstjenesten angivelig skal være og isteden gir den mannskap og ressurser nok til å overkomme de livsviktige opp-gaver den skal løse?

SV synes
NS-folk slapp
for billig

Under overskriften «Glem ikke gammel-nazistene» finner vi følgende i en usignert artikkel i SV-organet «Ny Tid» (31. mars):

«Snakker en med Tromsø-væringer som opplevde rettsoppjøret etter krigen, går det ikke lenge før dette kommer fram: Gammel-nazistene slapp for billig. Jeg har flere ganger snakket med pålitelige personer som med indignasjon har snakket om hvor billig særlig de store slapp.

Hvem var så det.

Utenom en del små-nazister, håndlangerne for nazi-veldet og okkulte nazi-sympatisører, var det særlig en klikk av byens «storer» som skummet fløte under okkupasjonen. Alle er på langt nær døde, de har sine arv-takere, og en må ikke se bort fra at noen nå ser en mulighet til «comeback».

Vi kan ikke lese dette som annet enn et varsel om at SV akter å ta opp konkurransen med AKP(m-l) når det gjelder å vifte med «nazi»-spøkelset. Kanskje kan det skaffe partiet noen hardt tiltrengte stemmer?

Uansvarlige 'Vi Menn'-påstander
om 'landssvikere' og heroin

PRESSENS FAGLIGE UTVALG SKAL SE PÅ SAKEN

Av Leiv Storhaug

Det var en gang to gode nordmenn. Den ene ikke fullt så god som den andre — siden han arbeidet på et av okkupasjonsmak-tens mange velfylte lagre. De var allikevel vel forlikte. Det samme var deres hustruer, siden de var svogere og altså nær beslektet.

Men så begav det seg at den kanskje litt mindre gode nordmann i matnødens tid falt for fristelsen til å stjele et parti pølser fra fienden. I og for seg en prisverdig og nasjonal handling, også ut fra svogers syn. Men denne ble djupt såra og vonbråten da pølsetjuven avlo å dele med ham, anmeldte forholdet til politiet og fikk derved sin svoger inn på Grini.

Da freden brøt løs, slapp tyskerarbeideren ut og ble feiret som helt. Mens pølseangiveren ble anmeldt av svogeren for landssvik og sonet en streng, men rettfærdig dom på Grini — eller rettere sagt Ilebu, som fengselet ble døpt om til for sondering mellom heroisme og landssvik. At rollene slik ble byttet om svogrene imellom, må det være tilgitt at de andre «landssvikere» moret seg over da de fikk pølsevevet servert av fangekameraten.

Over fra heroisme til heroin: Man finner en artikkelserie herom i magasinet «Vi Menn», avsluttet i nr. 12 med:

«Hvorfor har narkotikarotter ikke navn?» — Det opplyses at bak heroinomsetningen i Norden står en «Liga» av forbrytere og forretningsmenn, hvorav «påfallende mange har dommer for landssvik». Videre heter det: «Bak står pengesterke menn, enkelte med en klar nazistisk fortid og med spesielle forbindelser til dagens Tyskland, som i flere år har spilt en rolle ved store narkotikatransaksjoner.»

I en tidligere artikkel i serien opplyses at det er brudd på god presseskikk å referere uttalelser fra embedsmannsplan i politiet eller fra poititjenestemann. Derfor skriver bladet:

«Vi Menn kan derfor ikke omtale narko-rottene med deres rette navn. Vi må, selv i de tilfeller hvor vi sitter inne med førstehånds opplysninger og med beviser, kamuflere disse som rykter.»

Og i den siste artikkelen opplyses at virksomheten med narkotika, med grenser til bank- og postran, tyverier av alt fra poli-

tiuniformer til elektronisk utstyr, mystiske grenseoverflyvninger, dødsfall og ulovlige valutatransaksjoner, karakteriseres ved at det er «en håndfull personer som går igjen.» Videre heter det: «Gjengangerne hadde åpenbare fellestrekk. En felles fortid i landssvik, usedvandig god økonomi og en utstrakt reisevirksomhet.»

Serien i Vi Menn avsluttes slik:

«Ligaen styres av en håndfull menn i Norge, Sverige og Tyskland — de fleste med forbindelser fra krigens dager... Oppsiktsvekkende mange dommer for landssvik er et påfallende trekk i disse kretser. Men ikke alle har en nazistisk fortid, selv om forbindelseslinjene på en eller annen måte ble knyttet under krigen. Endel mennesker dengang ble tatt til inntekt for en nazistisk ideologi, til tross for at de hadde egen vinning som sitt eneste motiv. At gamle nazister velger å satse på disse folkene i dag, er et bevis på at nettopp disse menn har klart å skjule sin kriminelle virksomhet usedvanlig godt gjennom alle år, delvis gjennom press og bestikkelser, og at de har den nødvendige (Forts. side 7)

Ingen
barnehage
i Flora
om ikke
de røde får
bestemme

Flora kommune har i dag bare én barnehage, og det er for lite. Nå har menighetsrådene tilbudt seg både å planlegge, bygge og drive barnehager, og det skulle vel alle være glad for. Men ikke den maoistisk infiserte Kvinnefronten. Til daglig skriker de folkene over seg om mangelen på barnehager, men i Flora har Kvinnefronten satt igang en underskriftsaksjon for å hindre at tilbudet om nye barnehager blir god tatt.

Nei, hva skal vi vel med barnehager om ikke den rette kommunistiske ånd blir innpodet i barna?

Etter at dette er skrevet, har komitéen bak denne aksjonen sendt ut en erklæring om at den er «tverrpolitisk» og ikke rød. Unnskyld, men den har vi hørt før når venstrestremister aksjonerer.

Er det straffbart å være stolt av sin egenart?

Vi har allerede en «diskrimineringslov» her i landet og får antagelig snart en til (kvinneloven). Det skaper uro blant mange, som spør seg selv hva det nå er lovlig å mene eller ikke mene. Invertfall må man ikke ta noen sjanser med hva man setter på trykk eller sier til en avis som spør. Det er fort gjort å havne i retten.

Fremdeles er det noen av oss som er litt stolte over å tilhøre det norske folk, som mener at vår ganske utvilsomme egenart, skapt av opprinnelse og historisk utvikling, er vel verdt å hegne om og ta vare på. Vi kan styre vår begeistring for mange slags påvirkning og for en rekke fenomener som truer med å svekke dette særpreg. Nå lurar vi på

om vi har lov til å konkretisere hva vi er betenkt over og har imot.

Er det «diskriminerende» og straffbart å ta igjen overfor NRK's og mange avisers sterke propaganda i retning av å sverte våre og i det hele tatt den hvite manns handlinger, livsmønster og tradisjoner? Er det å gå over lovens grenser når vi fremhever

hva vi anser som egne fortrinn og spesielle forutsetninger?

Blir man forfulgt av statsadvokater og domstoler om man hevder at en uhemmet innvandring av folkeslag fra helt andre kulturkretser vil være en ulykke for vårt folk, som det så tydelig har vært det for andre?

Vi er ikke trange sjåvinister og selvbeundrere, men vi er

overbevist om at et folk som taper respekten for sitt eget grunnlag, som ikke våger å være seg bevisst og stolt over sin egenart og sitt særpreg, det vil med tiden gå under. Og en lov-givning som fremmer en slik utvikling er antinasjonal og livs-fiendtlig.

Flamlenderne — Belgias undertrykte folk

Den som skriver dette, opplevde for noen år siden en nesten borgerkrigsliknende situasjon i Bryssel. Nær hundre tusen flamlendere marsjerte gjennom hovedgatene i protest mot de fransktalendes dominans, og parolen lød: «Bryssel er flamsk!» Det kom til kraftige sammenstøt med fransktalende ungdom, bevæpnet og motorisert opprørspoliti var i aksjon, og det meste av dagen var det direkte farlig å bevege seg i sentrum.

Denne opplevelse er symptomatisk for en situasjon som har vært temmelig permanent siden Belgia ble til i 1830. Et fransktalende mindretall har mer eller mindre undertrykket den flamske majoritet både kulturelt, politisk og økonomisk, og selv om stillingen har bedret seg en god del etterhvert, er flamlenderne fortsatt på mange vis et undertrykket folk.

Skjebnesvangert for den flamske nasjonale bevegelse har det vært at den både under første

og annen verdenskrig samarbeidet med den tyske okkupant i det håp å oppnå større frihet og bedre kår for sitt folk. Etter begge kriger fulgte derfor meget harde «rettsoppgjør», hardeste siste gang, da 300 flamlendere ble henrettet og 30—40 000 fikk fengselsstraffer på fem år eller mer.

Hva som er løsningen på flamlendernes problem, er det ikke enighet om. Noen ønsker tilslutning til Nederland, andre en føderativ ordning med selv-

styre innenfor rammen av den belgiske stat.

De som interesserer seg for det flamske spørsmål, anbefales å anskaffe siste nummer av det tyske tidsskriftet «Junges Forum». Hele nummeret er viet det flamske folks kamp og gir en grundig innføring i flamlendernes historie og problemer opp til i dag. Skriv til «Junges Forum», Postfach 111927, 2000 Hamburg 11, Vest-Tyskland.

Observator

Tyske sosialdemokrater katastrofalt tilbake

Etter at de tyske sosialdemokrater og fridemokrater såvidt berget sitt felles fertall ved forbundsdagsvalget i oktober, har nå sosialdemokratene opplevd den rene katastrofe ved lokale valg i delstaten Hessen, tradisjonelt et meget rødt område.

Mest oppsiktsvekkende var det at sosialdemokratene etter 30 års meget klar dominans mistet flertallet i Hessens største by, Frankfurt am Main, der de rutsjet helt ned til 40% av stemmene. Det er nå kristeligdemokratene som har flertallet i alle hessiske storbyer, unntatt Kassel, og i alle landkretser.

Dette valgnederlag fant sted før de store sosialdemokratiske korrupsjonsskandaler i Berlin, så det er all grunn til å tro at tilbakegangen vil fortsette.

Lovord til Alex Johnson

Vi har hatt mye å utsette på biskop Alex Johnson her i Folk og Land, og vi er glad for at vi nå for en gangs skyld kan gi ham lovord isteden.

Hans initiativ i forbindelse med dannelsen av «Aksjonen for et fritt Kambodsja» er meget prisverdig. Hittil har det bare vært skammelig hvordan biskopens partifeller i regjeringen, NRK og mange aviser har prøvet å overse den massenedlakting av mennesker som foregår i dette røde «paradis».

Moderat sort parti dannet i Rhodesia

Jeremia Chirau, som er minister, senator og formann i de rhodesiske stammehøvdingers råd, har dannet et nytt, moderat parti med navnet Zimbabwe United Peoples Organisation (ZUPO). Phil. lic. Eric Brodin, medarbeider i den danske ukeavisen Minut, har intervjuet Chirau, som bl. a. sier:

«Jeg tror at de såkalte «nasjonalistledere» ikke representerer

til å få befolkningens overveldende støtte, især i den store del av den sorte befolkning som på grunn av sin kristne overbevisning ønsker fred, harmoni og stabilitet og motsetter seg den stigende vold både mot den sorte sivilbefolkning og mot de hvite prester og misjonærer.

Jeg tror at de såkalte «nasjonalistledere» ikke representerer

Rhodesia/Zimbabwes folks ønsker, men bare er opportunistiske egoister hvis interesser er diktert av deres politiske bakmenn.

Jeg ser frem til dannelsen av et majoritetsstyre i Zimbabwe i nært og nødvendig samarbeid med den hvite befolkning, hvis viktige politiske og økonomiske rolle fortsatt er vesentlig for dannelsen av et uavhengig, sterkt

Zimbabwe med fulle og like rettigheter for alle medborgere.

Jeg håper at hvert eneste hvitt menneske i dette land kommer til å se på Zimbabwe som «sitt hjem», for her finnes det en plass for henne eller ham til å leve og virke og ta del i en lys fremtid.»

Uttømmelige ressurser på jorden

Professor Ivan Rosenqvist er en mann som ikke er redd for å tale det offisielle meningsmonopol midt imot. I et stort intervju i «Friheten» nr. 17/77 sier han at alt pratet om at vi bare må «skjære tynne skiver» av ressursene for at fremtidige generasjoner skal ha noe å leve av, er det rene tøv. I praksis er jordens ressurser uttømmelige: Bortsett fra olje og gass har vi bare såvidt begynt å bruke toppen av hva han kaller «ressurspyramiden». Det hele er bare spørsmål

om metoder og pris.

Som eksempel nevner Rosenqvist at om prisen på den bauxitt som trengs til en vanlig aluminiumskaserolle ble hevet fra tre til seks kroner, ville Vestlandet ha lønnsomme aluminiumsforekomster nok til å dekke Norges aluminiumsbehov i 10.000 år, og det uten å regne med nye og mer effektive utvinningsmetoder.

Når det gjelder forbedring av metoder, nevner Rosenqvist at man ved århundreskiftet bare kunne utnytte malm med mini-

mum 3% kobber, og at to kilo kobber da kostet en arbeiders dagslønn. I dag utnytter man forekomster ned til 0,5%, og man får tre kilo kobber for en arbeiders timelønn.

At enkelte mener det er utilatelig å regne med kontinuerlig tekniske fremskritt, kaller Rosenqvist en håpløs tankegang. Hvorfor driver vi ellers forskning på universiteter og høyskoler?

Når vi legger særlig vekt på hva Rosenqvist sier om disse

ting, er det fordi så mange av hans venner på venstresiden bruker frykten for ressursmangel som et utilbørlig pressmiddel mot de hvite folk. Stadig får vi høre hvordan vi hvite bruker opp alle slags ressurser på bekostning av de underutviklede nasjoner. Sannheten er altså en annen: Også for dagens underutviklede folk finnes det ressurser nok, om de bare lærer seg å bruke dem.

De sovjetiske ny-imperialister på ressursrov i Zaire

Kommunister ynder å fremstille seg som fredens og frihetens forkjempere. I virkeligheten er de redskaper for en ny-imperialisme som overgår alt hva verden hittil har sett. Med våpenmakt og all slags intriger sørger den kommunistiske moderstat for å rive til seg makten i land etter land, og for øyeblikket er det den sørlige del av Afrika kommunistlederne har sin oppmerksomhet konsentrert om.

Hva er det de er ute etter? Det er ihvertfall ikke hverken

fred eller frihet. De øser inn både våpen, instruktører og cubanske leietropper overalt hvor det er sjanse for krig eller borgerkrig, og hvor de selv eller deres marionetter vinner makten, blir øyeblikkelig et despotisk terrorstyre innført. Og det virkelige mål er klart nok: Imperialistisk makt over mennesker og økonomiske ressurser til bruk i kampen om verdensherredømmet.

Det siste røde, sovjetinspirerte angrep har funnet sted i Zaire, en av de få stater i det sørlige

Afrika der Sovjetunionen har liten innflytelse. Over grensen fra Sovjet-Angola rullet det inn sovjetisk-cubansk ledede angrepstropper som i første omgang tar sikte på å erobre provinsen Shaba (tidl. Katanga).

Og hvorfor nettopp Shaba? Det er der Zaire har det meste av sin rikdom, det meste av de ressurser som skal brukes til å bygge opp det tilbakestående landet. Foruten store kobberforekomster har Shaba hele 67% av alle kjente koboltforekomster

i verden og leverer mer enn en tredjedel av verdens industridiamanter. Et fantastisk bytte for enhver imperialist!

I det øyeblikk dette skrives, er det ennå for tidlig å si om sovjetimperialistene vil ha hell med seg eller ikke — de står ihvertfall et godt stykke inne i Shaba. Et lyspunkt er det likevel at Marokko med hjelp fra Frankrike støtter aktivt opp om Zaire med tropper, og at Egypt, Sudan og til og med USA yter en forsiktig hjelp. Skal

det omsider gå opp for noen av politikerne hvilket skjebnesvangert oppgjør som akkurat nå foregår i Afrika?

Bak all tåketale om «frigjøring» og «flertallsstyre» skjuler det seg oftest bare én livsfarlig realitet: De kommunistiske imperialister er på rov. Det er bare «avspennings»-fantaster som kan tro noe annet.

Peik

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
ROLF CHRISTIANSEN
assistert av en redaksjonskomité.

Om oss kan man skrive hva man vil

Modige og energiske Leiv Storhaug har innklaget for Pressens faglige utvalg en artikkelserie i Vi Menn, der man frimodig slenger rundt seg med antydninger om at det er «landssvikere» som organiserer heroinsmuglingen til Norden.

Enten det er sant eller ikke — og det leveres ikke et fnugg av sannhetsbevis — er dette en så uansvarlig form for journalistikk at det grenser til det kriminelle. Kan noen tenke seg en tilsvarende serie, der det i klarspråk blir sagt at «Høyre-folk» eller «Arbeiderparti-folk» står bak forbrytelser, fordi synderne en eller annen gang har sognet til disse partier? Det ville i tilfelle bli et oppstyr som vi knapt noen gang har opplevd maken til.

Men når det gjelder NS-folk kan hva som helst av skitt og anklager slenges ut i øst og vest, for de stakkarene har jo så små muligheter for å ta igjen. Dessuten er de jo så allikevel omtrent forhåndsdomt av opinionen.

I dette tilfelle er saken enda verre, fordi skittkastingen er konsentrert om de forholdsvis få hundre «landssvikere» som driver selvstendig forretningsvirksomhet. Hver og en av dem risikerer jo nå å bli mistenkt av sine omgivelser for herointrafikk og andre uhumskheter.

Vi huser tross alt et forfengelig håp om at Pressens faglige utvalg vil slå ned på denne hensyns- og ansvarsløse form for journalistikk.

Uansvarlig oljepolitikk

Det er realistisk å regne med at det som nå har skjedd i Nordsjøen, vil føre til en grundig og tidkrevende omvurdering av norsk oljepolitikk. Denne omvurdering vil antagelig få alvorlige følger for vår økonomi, bl. a. fordi en raskere utvikling av oljevirkksomheten har vært det håp en kriserømmet verkstedindustri har klamret seg til. Sannsynligheten taler for at vi vil få en økt arbeidsløshet i denne bransjen og ringvirkninger i mange andre.

Vi vet for lite til å uttale oss om hvorvidt det er tatt for stor risiko i Nordsjøen eller ikke. Svært mye av menneskelig virksomhet er risikofylt, og skal vi være hundre prosent sikre, vil vi bli stående å stampes på samme flekken. Men risikoen må være rimelig og overskuelig.

En side av oljepolitikken viser seg imidlertid nå som klart uansvarlig. Regjeringen har dristet seg til å ta oljeinntektene på forskudd, og bare i år opererer vi med et anslått underskudd på handelsbalansen på ca. 19 milliarder kroner.

Å selge skinnen før bjørnen er skutt, har aldri vær ansett som særlig klokt. I vårt tilfelle kan vi komme til å betale dyrt for det i form av et økonomisk bakslag som skyldes de forskudd vi allerede har spist opp.

En 16-åring skriver stil om Vidkun Quisling

En 16-årig ungdomsskoleelev fikk til oppgave å skrive en stil om Vidkun Quisling, og nedenfor gjengir vi noe av hva denne eleven kom frem til:

«Jeg har valgt å skrive om Vidkun Quisling fordi jeg har lest og hørt meget om ham, og jeg får ikke alt dette til å rime med det hans politiske motstandere beskylder ham for, og at de nå over 30 år etter at de drepte ham, fortsetter sin hets mot ham, har overbevist meg om at de har noe å skjule og at Vidkun Quisling ikke var landsforræder, som de gjerne vil at folk skal tro han er.»

Stilskriveren gir så et godt bilde av Quislings hjem og foreldre, hans fremragende prestasjo-

ner under utdannelsen og hans store innsats som militærattasje i Russland og som praktisk leder av det store hjelpearbeidet der. Det blir også gitt en klar og god beretning om Quislings arbeide og opplevelser som forsvarsminister og av marxistenes forfølgelse av ham. Stilen fortsetter så:

«Regjeringen gikk av og Quislings tid som forsvarsminister var over, og han kunne nå ofre seg for en nasjonal politikk på tvers av alle politiske partier som til skade for landet trakk i hver sin retning, og i 1933 ble den nasjonale bevegelsen under navnet Nasjonal Samling reist. Deretter fulgte organiseringen over hele landet og propaganda-

møter, og ved Stortingsvalget samme år fikk han 28.000 stemmer, enda det bare var stilt liste i noen få valgkretser. Men alle møter ble forstyrret av all slags oppagittert ramp. Det haglet med sten over deltagerne, og den idealistiske, nasjonale ungdom som fulgte Quisling, ble overfalt og slått ned. Dette viser med all tydelighet at det ikke var Quislings maktovertagelse under krigen som alene var årsaken til at han ble forfulgt. Han var dømt på forhånd. Hans gamle mor, prostinne Anne Caroline Quisling, født Bang, sa en gang under okkupasjonen: «De kommer til å drepe ham, for han er langt foran sin tid.» Hun døde (Forts. side 6)

Økende aktivitet og større medlemstall i Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Årsmøtet i Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) fant sted lørdag 16. april med god oppslutning og deltagere fra mange kanter av landet. Arbeidretning, regnskap for 1976 og budsjett for 1977 ble godkjent og formannen, Kåre Haugerud, gjenvalgt. Det samme ble resten av styret, bortsett fra et medlem som hadde frasagt seg gjenvalg og derfor ble erstattet med en annen.

Arbeidretningen fortalte at det også i 1976 har vært en hyggelig tilgang på nye medlemmer, og aktiviteten er stadig økende. Det har vært arbeidet med utgivelsen av Odd Melsoms annen bok om okkupasjonstidens historie, og den vil utkomme tidlig på høsten 1977. Det er også gjort tiltak til forberedelse av annen korrigerende litteratur, skrevet av folk som sitter inne med store kunnskaper om begivenhetene i 1940—45, og resultatet av dette arbeide ventes å foreligge i løpet av et par år.

Litteratursalget har tatt seg betydelig opp i 1976, særlig takket være en mer systematisk annonsering i «Folk og Land», og

en del bundne midler blir etterhvert frigjort til ny anvendelse på denne måte. INO har utvidet litteraturtilbudet ved å overta restopplag av en del interessante bøker, men på den annen side er flere av de mest etterspurte titler nå helt utsolgt.

Det er kjøpt inn en del ny litteratur til biblioteket, og den metodiske katalogiseringen av dets 3—4 000 bind fortsetter.

I forbindelse med en meget usaklig NTB-artikkel om Quislings arbeide i Moskva-legasjonen i tyveårene, sendte INO ut en korrigerende pressemelding, om ble tatt inn i en del aviser.

Interessen for INO blant unge mennesker er økende, og det har derfor vært avholdt et par spesielle ungdomsmøter i tillegg til den vanlige møtevirksomheten.

Ved hjelp av medlemmer som har meldt seg frivillig, har det det meste av året vært mulig å holde fast kontortid på tirsdager og onsdager. Det er en tydelig økning i antallet av henvendelser til kontoret.

Bl. a. på grunn av økningen i medlemstallet viser kontingent- og gaveinntekter en pen stigning.

Styret har manøvrert forsiktig i 1976, og regnskapet har derfor kunnet gjøres opp med et overskudd på ca. kr. 32 000,—. Denne styrking av kapitalen blir imidlertid høyest nødvendig når litteraturvirksomheten nå ytterligere intensiveres.

Arbeidretningen avsluttes slik: «Oppslutningen om INO er — som tidligere nevnt — økende, og også andre ting tyder på at vi nå arbeider i et noe gunstigere klima enn tidligere. Det er særlig den voksende interesse blant yngre mennesker som gir håp, men som det også i høy grad er nødvendig å følge opp.»

Ref.

«Ekstranummer»

også i år

Vi har lovet våre abonnenter ti nummer i 1977, fem i første og fem i annet halvår. Allerede nå har vi gitt litt ekstra i og med vårt dobbeltnummer på seksten sider i mars. Tilgangen på «støtteannonser» og nye abonnenter har imidlertid gjort oss så optimistiske at vi vil sende ut et ekstra, sjetted nummer i første halvår, altså i juni. Fortsetter oppslutningen som nå, kan det også bli muligheter for et dobbeltnummer i annet halvår. Vi gleder oss over fremgangen.

HJELP OSS Å HJELPE

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE FRONTKJEMPERE OG FALNES ETTERLATTE

Postboks 1407 - Vika, Oslo 1. Postgirokonto 5 18 07 08

FORELDRENE VILLE BLITT VETTSKREMTE

Herr redaktør!

«Foreldrene ville blitt vett-skremte. Hvis de virkelig ante hva ungdommen konsumerer av øl og sprit — på privatfester etc. Det er uhyggelig mye fyll, nemlig! Og det skremmer meg. Men ikke bare det. Narkotikaen florerer også. Og den skremmer

ikke akkurat mindre.»

Det er den unge presten Dag Mysen som sier dette til Fredrikstad-avisen «Demokraten». Han fortsetter:

«Og samfunnet får ta mye av skylda for det. Stresset bare øker og øker. Oppløningen rent moralsk bare øker. Og et samfunn i oppløsning går alltid utover de

svakeste. Og her kommer ungdommen inn i bildet.»

At samfunnet har skylden, er jeg enig i, men ellers tror jeg ikke det er stresset som er det verste og heller ikke at ungdommen i seg selv er så forferdelig svak. Unge mennesker trenger utfordringer og gode idealer, og ingen av delene er dagens sam-

funn istand til å gi dem. Derimot møtes de overalt av propaganda for nedbrytning av alle idealer, av alle nedarvede, hederlige livsholdninger. Denne propagandadaen er det voksne mennesker som driver — oftest med den klare hensikt å oppløse vårt samfunn innenfra for deretter å erobre det for sine spesielle

ideer.

Jeg er meget glad for at jeg i mine egne ungdomsår fikk være med i en så sunn og positiv organisasjon som NS Ungdomsfylking. Det har støttet og hjulpet meg i alle år etterpå.

Tidl. NSUF-er, Fredrikstad

Jeg vil ikke påklistres noen merkelapp

Av Vera Grønlund

Herr redaktør!

Jeg ønsker ikke å stå i noen politisk eller ideologisk bås, men vil fritt kunne uttrykke min mening i enhver sak uten å få en merkelapp påklistret.

Når Erik Rune Hansen, Folk og Land nr. 4 -77, nå prøver å fortelle leserne hvem jeg egentlig er, så sier det adskillig mere om ham selv enn om meg.

Jeg finner det ganske unødvendig å forsøke å imøtegå ham. Han hører øyensynlig til de mennesker som mener at alle som har en annen mening enn ham, tar feil og, må bekjempes.

Nybegynnere i partipolitikken tenker slik, men de eldre, de med erfaring, betrakter dette spill mellom meninger som nød-

vendig for demokratiet. Samtidig som de sikkert er klar over systemets mangler har de liten interesse av å forandre det, da deres egen posisjon derved kunne komme i fare.

Fri meningsutveksling mellom frie, folkevalgte representanter ville være en sunn utvikling av vårt politiske liv. Meningsutveksling mellom mennesker som er parti- og programforpliktet kan aldri bli fri.

Egentlig er ideen med frie, folkevalgte representanter til Stortinget slett ikke ny, men ingen, før oss har funnet på å bekjempe partipolitikken med et parti, altså bekjempe systemet med dets egne midler. Vi tror nemlig det er mulig å la velgerne selv foreslå og nominere kandi-

dater til Stortinget. Vi tror det er mulig å la de folkevalgte stemme på saker uten bundet mandat. Vi tror ikke på partienes skrivebordsprogrammer. Etter vår mening er disse programmer vedtatt som valgagn for velgerne. VI VET at Stortinget må behandle de saker som, til enhver tid, er viktige for landet og at det ALDRI blir mulighet til å behandle partienes programmer. Vi vet ennvidere at de partivalgte sitter på Stortinget med bundet mandat og at han (hun) ikke kan følge sin samvittighet, men må stemme slik som partiet til enhver tid bestemmer.

Etter vår mening er de som stifter parti, bygget på et parti-program, på villspor, fordi de med eller mot sin vilje blir truk-

ke inn i det system som de ønsker å bekjempe. Man kan ikke forbedre politikken med parti-programmer, men kun med tenkende, ærlige og dyktige mennesker som påtar seg det ansvar å være folkets kårne.

Derfor vil vi ha frie folkevalgte representanter.

Forøvrig kan enhver kandidat på Frie Folkevalgtes lister fritt formulere sitt eget valgprogram under valgkampen, eller sette frem eget forslag for velgerne som han (hun) finner særlig viktige. Dette vil gjøre den enkelte representant mere ansvarlig overfor velgerne, gi politikken flere nyanser og sørge for en stadig fornyelse av det politiske liv.

Vera Grønlund

Kristensosialist som ikke vil se

Herr redaktør!

Den såkalte kristensosialisten Dag Hareide gjør i «Ny Tid» for 21. april alt han kan for å unnskyldte at han også er kristen. Noen tanke på å utbre sin kristne tro har han ikke, for det «ville være hykleri å gå inn i eit sosialistisk parti av andre grunnar enn å arbeide for sosialismen».

Hvor stær blind en «kristen-

sosialist» kan bli, fremgår av hva han i intervjuet sier om kristenforfølgelsen i de kommunistiske land: «Men ellers er det stort sett gale at folk blir forfulgte på grunn av kristentrua si. Det skjer i noko mon i Albania og t. d. Sovjet. Men forfølgjinga av kristne er sjølsagt eit politisk fenomen. Det dreier seg om kristne menneske som er i politisk opposisjon», sier han i intervjuet.

Hareide synes altså det er helt

iorden når folk forfølges på grunn av «politisk opposisjon»? Og ser han da ikke at all virksomhet som kommunistlederne ikke liker, er «statsforbrytelser», selv når det dreier seg om ren kristen forkynnelse? For å ta ett eksempel blant tusenvis av andre: Den 16. juni i fjor ble den 38 år gamle kvinnen Nijolė Sadunaite av Litauens høyesterett dømt til tre års tvangsarbeide og tre års forvisning fordi det

i hennes skrivemaskin var funnet et manuskript til «Krønike for den katolske kirke», et blad som er forfulgt av myndighetene.

Hareide bør gå inn i sitt lønnskammer og ta et oppgjør med sin samvittighet. Så spør det bare om den er kristen eller sosialistisk.

Karin, Notodden

I Norge kalles tvang demokrati

Herr redaktør!

I Sovjet tvangsinnlegger man anderledes tenkende i sinnsykehus!

I Norge, i LO-tvangs-innmelder man anderledes tenkende i Arbeiderpartiet og tvangs-forsikrer anderledes forsikrede i Samvirke.

Når tvangen foregår i Sovjet kaller vi det terror mot elementære menneskelige rettigheter og roper på Helsingforsavtalen. I Norge kaller vi slik tvang for demokrati.

Det som foregår i Sovjet og i LO-Norge er nøyaktig samme sak, det foregår bare på forskjellige nivåer.

Norge har tiltrådt Helsingforsavtalen, det bør alle tvangsinnmeldte og tvangsforsikrede i Norge vite.

Makt er rett — i Norge og i Sovjet.

B., Østfold

Til hele folkets beste

Herr redaktør!

Det er på grunn av de norske arbeideres innsats at vi har den levestandard vi har i dag. Det er politikkerne som disponerer det overskudd som blir av dette. Men det må disponeres til hele folkets beste.

R. H., Romerike

LA NORD-NORGES-BANEN BINDE LANDET SAMMEN!

Herr redaktør!

Når de fleste politikere utenfor landsdelen viser så liten forståelse for betydningen av en Nord-Norges-bane, må det være fordi de henger fast i den foreldede oppfatning at jernbanen er foreldet. I 1950-årene, da bilen og flyet kom for fullt, trodde

mangt at jernbanens tid var forbi, men utviklingen har vist noe ganske annet.

Med sin store stabilitet er jernbanen det samferdselsmiddel som mest effektivt binder landet sammen, og det er meget viktig at Sør- og Nord-Norge blir sterkere knyttet til hverandre enn

nå.

Det er mulig at jernbanens sammenbindende evne langt på vei er psykologisk. Ihvertfall er det en kjensgjerning at når et distrikt har fått jernbane, da er det plutselig «plassert på kartet» hos næringslivet og dets ledere. Distriktets folk kjenner det slik

også. Skinnene, stasjonen og den regelmessige togtrafikken binder dem ganske annerledes konkret til resten av landet enn om man bare har en vei og noen fly over hodet.

Det er vel sannsynlig at Nord-Norges-banen vil bli et under-skuddsforetagende som de fleste

andre jernbaner her i landet, men det vil i tilfelle bli et av de få underskudd vi bør betale med glede. Å binde folket og landet vårt sammen med alle midler som står til disposisjon, er en oppgave som må ha høyeste prioritet.

Nasjonalist, Harstad

Nå er det jeg som har skylden for «Oktober»-sprengningen

Av Arnold Lockertsen

Herr redaktør!

Da seierherrene og deres medløpere i 1945 valgte NS-folkene til nasjonale syndebukker, da valgte de det absolutt beste. Siden den gang har de hele tiden lastet alle sine synder på de samme lam, men no har det skjedd noe i landets nordligste del som — såvidt jeg kan se — tyder på at noe spesielt er iferd med å skje i folkemassene. Ytterste venstre, som også inne i seg besitter det ytterste høyre, de har no gjort den feilen som vi NS-folk lenge har ventet på. De har overtatt rollen som offerprester, en bestilling som de andre ikke ser med blide øyne på.

La det være sagt her. Loddet falt på meg, kanskje fordi jeg gjennom mange år har vært en ivrig skribent, av ulike årsaker på et vis er landskjent og derfor et passende «offer» å peke ut. Les bare hva som står i m-l-organet «Klassekampen» for torsdag 24. mars i år. Der peker de meg ut som utvalgt guttebandeleder, hvor leserne tydelig skal kunne forstå at det var meg som instruerte attentatmannen eller skrangergutten som tente på luntta i «Oktober»-bokhandelen. Dermed mener og tror de selv at det likevel var «nazister» bak som driver en bevisst terror og forfølgelse av dem, verdens og Norges frelsere, de som har tatt

mål av seg selv til å fullføre det verk som ikke Marx og Lenin og heller ikke Mao Tse Tung greide å fullføre i sine land før de døde. Skulle det likevel lykkes våre ytterste venstrekrefter å omgjøre Norge til et kommunistisk paradisi, da måtte vi jo alle sammen, også tidl. NS-folk, bare juble og glede oss, selv om vi skulle bli nødt til å spille rollen som offerlam for deres guddommelige verk og oppgave. Vi har ofret før og gjør det gjerne igjen om det kunne bidra til å gjøre vårt fedreland til et «lysende eksempel» i verdenshistorien. Takk for oppmerksomheten.

Arnold Lockertsen, Tromsø

Hat kan ikke føre til noe godt

Av H. Oddlo Erichsen

Herr redaktør!

I flg. en melding i VG 28. febr. har Simon Wiesenthal sagt i et foredrag i USA, at syv millioner nazister holder seg skjult, og at de lever i beste velgående rundt om i verden.

Så må man kunne tillate seg å spørre: Hvorfor skulle de ikke det, dersom de ikke er farlige forbrytere?

Simon Wiesenthal er nu 68 år, altså en gammel mann, men han gir seg ikke, og har fått det som sitt livs kall å hevne og hate til sin død. Men i sin iver etter å føre hatets evangelium videre, har han glemt at når det gjelder masse mord og folkemord, å har Hitler store konkurrenter. Hva med Stalin? Hva med de 15 000

polske offiserer som ble nakkeskutt i Katynskogen? Hva med Harry Trumans to atombomber over Hiroshima og Nagasaki?

Wiesenthal uttaler også, at dersom vi tilgir og glemmer det som skjedde under den 2. verdenskrig, åpner vi døren for en ny krig. Men han glemmer da at faren for verdensfreden kommer idag fra en ganske annen kant enn fra nazistene.

Vi er noen mennesker, som har hatt den inderligste sympati med det israelske folk og deres fryktelige lidelser. Men likevel kan vi ikke være blind for at også jødene har gjort seg skyldig i ting som strider mot menneskerettighetene. Og Wiesenthal har jo i et langt liv nydt godt av tysk og østerriksk gjestfrihet.

Hvorfor skal man hate inntil døden?

Hele det gamle testamente handler jo ikke om annet enn mord, drap og svik — og kong David var virkelig en god Idi Amin i sin tid. Så korsfestet man Jesus fra Nazaret, og Hitler drepte jøder. Likevel kan ikke Wiesenthal forlange at hele det tyske folk skal settes i fengsel.

Et slikt utslukkelig hat kan ikke føre til noe godt, og Israel trenger all den sympati som finnes. Jeg tror Wiesenthal ødelegger mye ved sitt hatets evangelium, og som går ut på å fange mennesker som kanskje lever sine siste dager eller allerede er døde.

H. Oddlo Erichsen

Jøssingar eller nordmenn?

Av Trygve Engen

Herr redaktør!

«Men forstår hverken Engen eller «sogningen» at... vi er gode, misforståtte nordmenn?» spør I. Olavsens i marsnummeret av F. og L.

Jau, det forstår eg, og det trur eg sikkert at også «sogning» forstår. Men eg reagerar på uttrykket jøssing. Det er nemleg eit skjellsord frå okkupasjonstida, eit ord med sterkt nedsettande meinig. Svenskane, som først fann det opp, brukte det i same tyding som norsk «reddhare». Og her heime vart det brukt om folk som var i den grad anglofile, at dei ikkje bøygde seg for saklege argument og klare fakta. Altså, ein person som anten er dum eller sta, eller begge deler.

Men mange av dem som no kallar seg sjøl for jøssingar, var jo ikkje jøssingar i denne meininga. Somme av dei skriv då til og med i «naziorganet» Folk og Land.

Ein av mine gode gamle kamerater frå Nyrud fangeleger,

brukte svært ofte uttrykket «jøssingar og folk». I okkupasjonsåra haddde vi her i landet — heldigvis 90% «folk», innanfor og utanfor NS. (Jfr. Bjørn Skundbergs artikkel). Dertil ein liten prosentdel aktive motstandsfolk i alliert teneste, folk som verkeleg våga noko for det dei meinte var rett. Slike har krav på vår fulle respekt, for det om vi aldri så mykje er uenige i deira syn. Dei var ikkje jøssingar, men kjemparar, som vi. Og mange av dem er i dag sikkert både desillusjonerte og vonbrotne. Alliansen med «fanden» førte ikkje fram til det resultatet som dei tenkte. Tru om vi ikkje har «åndeleg avkom» også blant desse —, og blant deira «kjødelege» avkom?

Det var det «åndelege avkom» som både «sogning» og eg vilde legge inn eit lite ord for. Det det kjem an på om Noreg også i framtida skal vera nordmennene sitt land.

Trygve Engen

Hvordan jeg tenkte og tenker

Av Ola Kvisle

Del I og II av denne artikkelen sto i mars- og aprilnummeret.

III.

Aldri har vel noen sagt noe i radioen her i Norge som jeg har husket så klart 37 år etterpå som dette som Koht sa om kvelden den 8. april 1940. Som kjent så kom tyskerne allerede tidlig morgenen etter for å «hjelp oss» og jeg for min del tviler ikke på at de tyske soldatene trodde at de kom hit for å hjelpe oss å forsvare vår nøytralitet. De var visst forundret over at de møtte motstand her i Norge —

Hva norske NS-medlemmer angår så var noen forholdsvis tyskvennlige — slike som jeg — andre var tyskfiendtlige men tenkte som så at veien til nasjo-

nal frihet og selvstendighet gikk over Nasjonal Samling. Jeg hørte aldri noen som ønsket en varig tysk overhøyhet over Norge. Alle ønsket slutt på krigen og okkupasjonsmakten ut av landet igjen. Også jeg ønsket dette; dog med forbehold om at vi ikke fikk en russisk okkupasjon i stedet. Vi må vel si at vi slapp veldig fint ut av krigen. Vi fikk jo mer eller mindre straff vi som var NS, men vi har vært trofaste mot Quislings ønske om at vi ikke skulle hevne oss. Det kunne vel ha blitt litt av hvert her i Norge også hvis vi hadde vært like hatefulle og hevngjerrige som I.R.A. bevegelsen i Irland?

— — —
Det er sagt og kanskje med rette? — at det blir aldri fred (Forts. side 6)

MÅNEDENS «PERNILLE»:

DISSE MOTBYDELIGE TYSKERNE!

Det er synd jeg ikke kan tegne, for synet er enestående i sitt slag. Hadde enda «Morgenbladets» eminente Ellen vært med ombord.

Gullet og jeg passerer nettopp Drøbakundet ombord på Kronprins Harald» underveis til våre studier i Tyskland. Fra en vindusplass i baren har vi utsikt også til bardisken. På krakkene rundt denne sitter menn i tredveårene, alle antrukket i grått, en sportdelegasjon fra Norge på tur sørover. Bare ett bryter uniformiteten rundt bardisken: sokkene, alle i kulørte varianter men i uniformert sammenklemt trekkspillposisjon avslørende hvite ben i forskrudde stil-

linger.

På høyde med Jeløya blir det første «barlik» ført til sin lugar av et par av de andre. Han protesterer høylydt. Det var barkrakkens skyld at han gikk i dørken.

Senere på kvelden, mens vi sitter i salongen, dukker han opp igjen. Sjøgangen er hans egen, i ly av Jylland finnes det ikke krusning på sjøen. Han nærmer seg, og nå gjelder det visst å følge oppskriften fra «Tango for to», men jeg får et par ukvemsord fordi jeg ikke vil danse. Slikt blir man jo etter hvert vant til som fraskilt kvinne, så jeg overhører det. Det er min datter som åpner munnen

og får han til å forandre kurs i retning av et lite tysk reiseselskap, som har flyttet noen bord inntil hverandre og snakker livlig sammen — mennesker av begge kjønn, unge og eldre i skjønn forening.

En av de yngre pikene reiser seg da han engasjerer og blir med på dansegulvet, men trekker seg tilbake etter to velt. Den gråklædte vakler etter, setter seg, og nå får selskapet høre hans mening om tyskere i sin alminnelighet og særdeleshet på et for dem dessverre forståelig radbrukt tysk.

Jeg må si de er disiplinerte. Ikke én ytrer et ord mens fyren hisser seg opp mot de store høy-

der. To av de litt eldre menn er allerede anslått til gestapister og torturister fra Victoria Terrasse under krigen, og derpå får han høre at tyskere en masse og en bloc har vært og forblir det til alle tider.

Det kribler i meg etter å gå bort og fike til ham, men jeg blir spart for det fordi to herrer styrter til fra hver sin side av salongen, ber tyskerne om unnskyldning på utskjellerens vegne og med en servitør som hjelper fører ham ut av salongen. Stillheten i denne etterpå er absolutt.

Tyskerne går kort tid etterpå til sine lugarer medbringende anti-

klimaks på turen til Norge med til køys. Det er køyetid for elveåringer også, så vi følger i deres farvann.

Jeg får ikke sove, jeg ligger og ergrer meg over at jeg allikevel ikke gikk bort til denne type på en angivelig sunn sjel i et formodet sunt legeme og ga ham den ørefiken hånden brant etter å gi ham.

Så begynner jeg å duppe av. Ørefiken kan jeg gi senere til en av dem som har laget dreieboken for den film fra vanviddets verden den gråklædte uforskyldt kom til å spille hovedrollen i.

Pernille

TYSK WIKING-UNGDOM

ønsker Samarbejde, Besøk, Fællesture og Lejre med norske nationale Mennesker eller Grupper. Henvendelse Ursula Lorentsen, Edderup Østergård, 8970 Havndal, Danmark.

Hvordan jeg . . .

(forts. fra side 5)

i verden så lenge den ene vil ha mer enn den andre. Men det er heller ingen gitt å gjøre alle mennesker like. Om to menn får lik lønn så kjøper kanskje den ene bort pengene etterhvert, mens den andre sparer noe for å ha i reserve. Stusslig blir det for alvor når lønningene blir så små og leveomkostningene så høye at et menneske ikke har muligheter for å spare litt. Det var Quislings ønske at alle skulle bli istand til å eie noe: Sin gård - sitt kjøpmannskap - sitt fiskebruk eller sin bankbok osv. Etter min mening så var det idealist han var, Vidkun Quisling. Hadde Terboven vært like hensynsfull og idealistisk så hadde det ikke blitt så ille i Norge i okkupasjonsårene.

«Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdighet» står det i Bibelen. De gjorde kanskje det disse som sluttet seg til kommunistene under borgerkrigen i Russland under slagordene: Fred! Jord! Brød! Istedet fikk de et tyranni med hungersnød og slaveri i konsentrasjons- og arbeidsleire. Jeg er redd for at vi kan få samme elendigheten i Rhodesia og Sør-Afrika-sambandet hvis det først blir borgerkrig, kanskje enda verre, for der blir vel både klassekamp og rasekamp samtidig. Og fremmede makter som Sovjet og Cuba puster til ilden og skaffer krigsmateriell. Sør-Afrika er rikt og der kan være fordeler å hente etter en revolusjon selv om det blir aldri så krigsherjet. Men for den stedlige befolkning måtte det være mye bedre med en fredelig løsning med 2 års overgangstid — det trenges vel? — slik Kissinger foreslo. Blir det borgerkrig så tviler jeg på om det blir fred i løpet av 2 år heller. Det er så fortvilet og så tragisk det hele, synes jeg. Og det verste av alt er dette at verden synes tristere jo mer man prøver å sette seg inn i problemene. Jeg følte meg lykkelig dengang jeg trodde på «Den nye tid» og min yngste bror var nærmest høytidelig da han våren 1941 sa: «Det er grotid i Norge i dag». De som leser dette «mitt politiske testament» — forstår sikkert at det har blitt mange skuffelser for oss og derfor avslutter jeg dette med å sitere en innskrift på en gammel tine (Norges Bondeblad 14. nov. 1968):

Vi har all respekt for de mennesker som satte livet inn i norsk motstandsbevegelse under krigen. De mente noe med fullt hjerte og tok konsekvensen av det. Hva vi derimot kan styre vår begeistring for, er de som ble «krigshelter» de aller siste uker før den tyske kapitulasjon. Det er vel en alminnelig erfaring at det er blant disse «korttidshelter» vi har våre argeste og mest

hensynsløse forfølgere, mens det oftest ikke er så vanskelig å få god kontakt med dem som virkelig kjempet på den andre siden. Men det blir stadig sikrere bekreftet hva vi alltid har trodd: Det var ikke så forferdelig mange som gjorde det.

Den amerikanske vitenskapsmannen Richard Petrow, hvis bok «Bitter Years» vi tidligere har omtalt, er nådeløs i sin be-

dømmelse av den norske motstandsbevegelses omfang og betydning. Han sier rett ut at den ikke var «noen styrke av betydning» i kampen mot tyskerne. Dette underbygger han bl.a. med følgende tall:

Av de teoretisk ca. 50.000 medlemmer av den sivile motstandsbevegelse, er det bare ca. 800 som kan dokumentere så mye som seks måneders tjeneste.

Av Milorgs ca. 40.000 medlemmer i maidagene 1945, antok man tidligere at 1 000 mann hadde hatt minst seks måneders tjeneste, men senere har det vist seg at tallet var satt for høyt.

Petrow peker på at de norske frontkjempere «var utsatt for større påkjenninger og hadde større tap enn motstandsbevegelses hær».

«Thi hvor megen Viisdom er, der er megen gremmelse
Och den der forøger Kundskap forøger smerte —»

Sigdal 15. februar 1977

Ola Kvisle

16-åring . . .

(forts. fra side 3)

heldigvis før de drepte hennes sønn, men hun fikk ikke hvile i fred. Hennes grav på Gjerpen kirkegård ble skjendet av vandaler. Det var slike politiske motstandere Quisling hadde.

Den 9. april 1940 besatte Tyskland Norge i overensstemmelse med Churchills plan og ønske, og de fåtallige norske tropper uten utdannelse og moderne våpen kunne bare yte liten motstand. Den 10. juni 1940 var derfor krigshandlingene slutt og våpenstillstandsavtalen undertegnet. Fra den dato og til Tyskland kapitulerte 8. mai 1945 var Norge et okkupert land.

Vidkun Quisling visste like lite om hva som skulle hende som alle andre. Sjefen for den tyske Wehrmacht, generalfeltmarskalk Keitel, forklarte da han ble avhørt, at Quisling aldri ble underrettet om invasjonsplassen, og at han ga fullstendig feil opplysninger når han ble stillet militære spørsmål. Det foreligger altså ingen form for forræderi fra Quislings side.

Da regjeringen flyktet og tok med seg gullbeholdningen, etter å ha sendt norske soldater dårlig bevæpnet og uten skikkelig øvelse ut mot verdens sterkeste krigsmakt, var det ingen andre enn Quisling som kunne og ville ta roret, og han førte landet velberget gjennom vanskelige okkupasjonsår.

Vidkun Quisling ble arrestert da okkupasjonen var over, og alle rømlingene kom tilbake for å finne sydebukker. Han ble sultet på Akershus og behandlet på

en nedverdiggende og grusom måte inntil man den 24. oktober 1945 drepte ham. Quisling sa under «rettssaken» mot ham at han hadde gått ned 18 kg i vekt, og at han måtte smile når han tenkte på all den mat han hadde tiggert til landet fra Tyskland i okkupasjonsårene.

Jeg må avslutte denne stilen om Vidkun Quisling med å fortelle om en fengselsprest på Akershus . . . Presten hadde fått tillatelse til å være tilstede under «rettssaken» — han var som prester flest en Quisling-hater, men da han kom tilbake etter å ha overvært Quislings stolte og verdige opptreden, sa han til fangene: «Dere kan være stolte av føreren deres». Deretter forsvant han fra fengslet, han hadde bedt seg forflyttet . . .

Jeg synes også jeg må fortelle om hvordan Vidkun Quisling møtte døden. Da han kom til Akershus, sto de som skulle skyte ham oppstilt, han gikk bort til dem, trykket hver enkelt i hånden og sa at han tilga dem. Deretter gikk han bort der han skulle stå, og de bandt ham til en pel og ga ham bind for øynene. Han bar en bukett roser som han hadde fått av sin kone, så ba han Fadervår høyt og så sa han: «Jeg er beredt».

Så drepte de ham, den største nordmann som har levet. Det sies at vedkommede som tok av Quisling bindet for øynene, tumlet tilbake — han hadde sett rett inn i Quislings klare blå øyne.

Og her slutter min stil om Vidkun Quisling. Det kunne skrives side opp og side ned om denne store mann, og det kommer vel til å gå som han selv har sagt: «Jeg frykter ikke døden, for historiens dom vil bli en annen.»

Læreren som rettet stiloppgaven, ser ut til å være et tolerant og forståelsesfullt menneske, som bl. a. ga denne kommentar:

«Dette var en interessant oppgave! For meg var det uvanlig å se Quisling fra denne synsvinkelen, og jeg tror jeg har hatt utbytte av å lese oppgaven din.»

BOKTJENESTEN

Bøkene på listen nedenfor kan bestilles fra Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, postboks 924 — Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

C. H. B. BENNECHE: LANDSSVIKOPPGJØRET OG MEG. Kr. 12,—

ASTRID BERGE: HVEM ER DU, DR. PARAS?
— Roman. En frontstøsters opplevelser etter hjemkomsten. Kr. 30,—.

TRYGVE ENGEN: JEG ER INGEN LANDSSVIKER.
— Et oppgjør med seierherrenes påstander. Kr. 12,—.

TORALV FANEBUST: JEG ANKLAGER HØYESTERETT. DEN SOM SELV IKKE ER REN, KASTER DEN FØRSTE STEN.
— Den kjente motstander av «landssvik»-oppgjøret sier sin hjertens mening. Kr. 12,—.

FORBUNDET: § 104. MER LYS OVER RETTSOPPGJØRET.
— Om bl. a. NS' innsats for Norges forsyninger og økonomi. Kr. 6,—.

FORBUNDET: GI OSS RETTSSTATEN TILBAKE.
— En henvendelse til Stortinget i 1950. Kr. 4,—.

A. E. HEDEM: LANDSSVIKOPPGJØRET OG RETTSKILDENE.
— Av en prest som gikk i bresjen for de dømte. Kr. 6,—.

A. E. HEDEM: DET NORSKE NØYTRALITETSBRUDD.
— Lys over forspillet til 9. april 1940. Kr. 6,—.

A. E. HEDEM: STATSMAKTENES REVOLUSJONÆRE FORHOLD TIL GRUNNLOVEN.
— En dokumentarisk belysning av rettssviket etter krigen. Kr. 6,—.

A. E. HEDEM: QUO VADIS NORVEGIA? HISTORIEFORFALSKNING OG RETTSSKANDALE.
— Kr. 18,—.

RALPH HEWINS: PROFET UTEN ÆRE.
— Quisling-biografien som vakte så stor oppsikt. Kr. 25,—.

ODD MELSOM: PÅ NASJONAL URIASPOST. SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN.
— En utmerket oversikt over de viktigste politiske hendelser i Norge 1940—45. Kr. 65,—.

HÅKON MEYER: ET ANNET SYN.
— En kjent fagforeningsmann gir sin vurdering av det som skjedde i okkupasjonstiden. Kr. 20,—.

KAI NORMANN: LAURBÆRKRANSEN.
— Et dikt til minne om Vidkun Quisling. Kr. 5,—.

MARTHA STEINSVIK: FRIMODIGE YTRINGER.
— En utenforstående kritiserer «landssvik»-oppgjøret. Kr. 20,—.

ARNE TELLEFSEN: NÅR FORSVARET FORFALLER.
— Den tidligere sjef for Østnorges luftvern om forsvarets ødeleggelse inntil 9. april 1940 og om veien vi må gå. Kr. 10,—.

LYDER L. UNSTAD: SANNHETEN OM QUISLING.
— En norsk-amerikaners syn. Forkortet utgave. Kr. 6,—.

JUSTUS VERICULTOR: DEN NORSKE KAPITULASJON.
— En veldokumentert gjennomgåelse av kapitulasjonen i 1940 og dens folkerettslige virkninger. Kr. 8,—.

Ordet

(Forts. fra side 8)

mer han og krever dere til ansvar.

Er dere kalkede graver som folket går på og veit ikkje om

det? Er dere Sodomias presteskap?

Du som lir kvaler av alt griseriet, av all urettferd: Gled deg! Herren kommer!

Alf Vattekar

Uansvarlige . . .

(forts. fra side 1)

dige hensynsløshet. Vi valgte med hensikt formuleringen «gamle nazister velger å satse på disse folkene», fordi svært meget peker i retning av at spissen på «pyramiden» nettopp består av landssvikere.»

Min fortelling foran om pølsen i slaktetiden viser at landssvik var så mangt. Av de nærmere hundre tusen som ble forfulgt for landssvik, var under halvparten medlemmer av Nasjonal Samling. Partiet hadde også opptaksregler som utelukket tidligere straffede personer fra medlemskap. Men lesere av Vi Menn kan sette likhetstegn mellom oss og de andre. Derfor har jeg 25. mars bragt inn for Norsk Presseforbunds faglige utvalg spørsmål om nevnte artikkelserie i Vi Menn representerer god presseskikk. Klagen ble referert i møte i utvalget 21. april, og dette vedtok at klagen skal behandles på vanlig måte, dvs. sendes Vi Menn til uttalelse, før klagen avgjøres.

De mange lesere av Folk og Land avventer sikkert med interesse utfallet.

Leiv Storhaug

**BESTILLINGSSEDDEL FOR
MELSOM'S BØKER**

Til Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), postboks 924 — Sentrum. OSLO 1

- Jeg forhåndsbestiller med dette . . . . . eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAGORGANISASJONEN» til en pris av kr. 68,— pr. stk. (Kr. 80,— minus 15 %).
- Jeg forhåndsbestiller med dette . . . . . eks. av Odd Melsoms nye bok «NASJONAL SAMLING OG FAGORGANISASJONEN» og et tilsvarende antall av hans tidligere bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 120,— pr. sett (normalpris kr. 145,—).
- Jeg bestiller . . . . . eks. av Odd Melsoms bok «PÅ NASJONAL URIASPOST» til en pris av kr. 65,— pr. stk. eller kr. 45,— pr. stk. ved kjøp av 3 eks. eller mer.

Beløpet kr. . . . . vedlegges/er sendt til postgirokonto 5 15 02 89/over bankgiro.*) Jeg regner da med portofri tilsendelse.

Navn: . . . . .

Postadresse: . . . . .

Sett kryss ved den bestilling som passer.
*) Stryk det som ikke passer.

ANNONSE

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

er dannet i Bergen. Interesserte fra hele landet beskrive til Sosialindividualistisk Samfunn, postboks 1806, 5011 Nordnes, Bergen.

ANNONSE

LEIDANGEN FORLAG

Norges eneste forlag for nasjonal litteratur.

- Germanernes Fortid og Fremtid, Hoaas . . . . . Kr. 20,—
- Det nye Menneskebilde, Hoaas . . . . . Kr. 15,—
- Rase, det store Grunnproblem, Rieger . . . . . Kr. 20,—
- Sannheten om Chile, Maturana . . . . . Kr. 10,—
- Paul Rassinier og de 6 mill. Jøder, Hardesty Kr. 5,—

LEIDANGEN FORLAG

Boks 60, Jeløen, 1501 Moss

**Våre «støtteannonser»
er til stor hjelp**

Hjertelig takk for 49 nye «støtteannonser» på tilsammen kr. 4 260,—.

«Støtteannonser» er bidrag på kr. 50,— eller mer, som vi sterkt trenger til, da vi har liten inntekt av vanlige annonser. Uten annonser i en eller annen form, har et blad i dag vanskelig for å greie seg.

«STØTTEANNONSER»
fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

O., Kirkenes 260,—	P., Surnadal 60,—	B., Bergen 60,—	A., Kvam 60,—	J., Gautestad 60,—
A., Nesna 50,—	M., Kristiansund 60,—	Ø., Valestrand 150,—	I., Gausdal 50,—	S. R., Oslo 100,—
A., Terråk 100,—	M., Vestnes 200,—	B., Stavanger 50,—	I., Rogne 160,—	O. T., Oslo 100,—
M., Beitstad 100,—	G., Ålesund 200,—	M., Kristiansand 100,—	G., Røykenvik 60,—	M. S., Oslo 100,—
G., Levanger 60,—	A., Ålesund 50,—	T., Grimstad 60,—	J., Gran 60,—	K. G. N., Oslo 60,—
H., Levanger 60,—	A., Fortun 50,—	K., Vrålløsen 60,—	K., Gjøvik 90,—	H. N., Oslo 50,—
T., Opphaug 60,—	H., Bergen 50,—	K., Vrådal 60,—	H., Kapp 120,—	A. T., Oslo 60,—
		G., Seljord 50,—	E., Tynset 50,—	B. L., Oslo 100,—
		J., Nanset 60,—	H., Årnes 60,—	L., Oslo 200,—
		J., Skoger 60,—	L., Maura 160,—	A. B., Oslo 100,—
		O., Krøderen 60,—	S., Jessheim 50,—	J., Åkarp, Sverige 60,—
		G., Lesja 160,—	M., Stabekk 60,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Økende krav om at Norsk Arbeidslederforbund skal slutte seg til YS

Et av landets eldste fagforbund utenfor LO er NALF — Norges Arbeidslederforbund som ble stiftet 1910 og som i alle år inntil 1950 var enerådende i å organisere arbeidsledere. NALF er også tilsluttet Nordisk Arbeidslederunion, et gigantforum hvor NALF er som spurv å regne.

I førkrigsårene og i en del år etter krigen var en formann eller en arbeidleder en mektig mann, men også en viktig mann i norsk industri og næringsliv. I dette bilde var forbundet et meget viktig organ, og det var ikke få bedrifter i Norge som ble «drevet» av en dyktig formann.

NALF har alltid vært ledet av sindige og fornuftige mennesker. Hvem har hørt om trusler om streik, eller annen form for markering fra den kanten? Vanlige mennesker vet knapt nok at NALF eksisterer.

Fjorårets Rafsnes-streik var nærmest en sensasjon i forbundets historie, og de 300 streiken-

de fikk da også full lønn av sitt forbund under streiken. At de øvrige medlemmene fulgte på med bidrag gjorde at forbundskassen omtrent ikke merket uttellingene. Denne streiken ble av Regjeringen bragt inn for Rikslønnsnemnda og endte opp med et dårlig resultat for NALF, 3% lønnsøking, for en spesiell gruppe medlemmer. NALF's forbundsformann møtte LO's nestformann ODD HØJDAHL i Rikslønnsnemnda, hvilket var overraskende. Højdahl som LO-mann hadde neppe interesse av at NALF kom ærlig godt ut av Rikslønnsnemnda, og burde ha hatt forstand nok til å ha trukket seg som inhabil. Hensikten heller midlet også i LO.

NALF ble ikke med i YS fordi de hadde den fikse ide at om ikke NITO er med bør heller ikke NALF med. Blant medlemmene er det nu et stadig stigende krav om tilknytning til YS. Endring i funksjoner for arbeidsledere vil tvinge for-

bundsledelsen til nytenkning, for det kan neppe være tvil om at Norges Arbeidslederforbunds ledelse er i utakt med tiden og utviklingen. Medlemsmassen i forbundet er ca. 8000 arbeidsledere og tekniske funksjonærer, men det kunne og burde ha vært dobbelt så mange. En svak profil og et dårlig PR-organ har gjort at mange har havnet i LO helt unødvendig.

NALF's i særklasse gode lønnsoverenskomst (§ 16) har blitt en bomerang for forbundet, og det har vært hevdet at den har blitt en sovepute. Forbundets medlemsblad ARBEIDSLEDEREN er da også et godt eksempel på hvilken svak profil forbundet har, helt fargeløs som den er.

Vi trenger de frie organisasjonene utenfor LO, så vi får håpe at noen kan blåse liv i Norges Arbeidslederforbund igjen slik at det kan innta sin gamle ledende stilling i organisasjonslivet.

Argus

Skandaløst at Norge tar imot Samora Machel

Terrorhøvdingen Samora Machel fra Mocambique har vært i Norge og er blitt behørig mottatt av konge, statsminister og andre myndighetspersoner. Kanskje ikke så rart, for han representerer et land som Norge øser u-landspenger inn i.

Vi nordmenn har som vane å opptre som verdenssamvittighet enten vi aner hva vi snakker om eller ikke, men i dette tilfelle er vi stumme. Svært få har innvendinger mot en mann som har myrdet tusener av sine landsmenn, som har puttet bortimot hundre tusen av dem i konsentrasjonsleirer, som har jaget så godt som alle hvite innbyggere ut av landet, som fører krig mot en nabostat og som på toppen av alt har skapt et fullstendig økonomisk kaos, nød og elendighet i sitt hjemland. Han blir isteden tatt imot med æreskompanier, festmiddager, faner og klingende spill.

Den eneste anstendige reaksjon vi i skrivende øyeblikk har sett, er en leder i Vårt Land (29/4) der Machel's synderregister blir ramset opp, og der det til slutt heter:

«Mocambique kan komme til å skandalisere u-hjelpen i norsk opinion. Det får nå så være — moralsk sett er det verre om Norge støtter et regime som begår alvorlige forbrytelser mot sine egne landsmenn.»

Og den uttalelsen slutter vi oss helhjertet til.

En utmerket tanke!

Herr redaktør!

Nasjonale forfatteres forening! Det var en utmerket tanke P. R. her lanserte. Det vil være friskt og vederkvegende om en fikk bøker som ikke har Bjørn Nilsens stempel. Verdiløs skittlitte-

ratur som han selvfølgelig setter i høgsetet, har vi hatt mer enn nok av.

Hvorledes N.F.F. skal organiseres, m. a. o. settes ut i livet, kunne være verd å diskutere.

J. S.

ORDET

Av Alf Vattekar

Til Norges biskoper!

Så segjer Kristus: Jeg dømmer ingen — ordet, som jeg taler, skal dømme dere på den yderste dag.

Dette er ordet til dere i denne tid: Av denne verden er dere. Hadde dere ikkje vært av denne verden, skulle denne verden ha forfulgt dere. Var dere rettferdige, skulle denne verden ikkje tale dere.

Er det noe samfunn millom rettferd og urettferd? (Paulus). Er det noen «felles kjærlighet til verden» millom rettferdige og de som segjer ja til alle slags seksuelle lyster og spotter gudsdommen? Er det noe kompromiss, noen kjøpslån?

Anten er ein kald eller varm.

Den lunkne vil eg utspy av min munn. Det råtner. Er dere jordens salt?

Av kjennskap til Den hellige ånd og guddommen, på Herrens befaling, satte Martin Luther dere til myndighet i dette land. Det åndelege regimente. De fekk en hjord å røkte.

Var deres myndighet mindre enn den verdslege? Er solen mindre enn månen?

Satt var dere til å stå imot Sodoma i dette land, til å vokte folket mot Satan, til å verne kristendom i folk og skule, til ikkje å la retten falle på tinget. Til å sette livet inn for fårene.

Dere kjenner Herrens ord om vingårdsmennene. En dag kom-

(Forts. side 7)

Nei, Quisling er sannelig ikke glemt!

Herr redaktør!

Helt fra jeg for første gang møtte Vidkun Quisling i et privat selskap hos felles venner i begynnelsen av tredivårene etter hans hjemkomst fra Russland inntil jeg satt hos hans hustru (24. oktober 1945) den natten han ble skutt, har han vel egentlig aldri vært helt ute av mine tanker. Han kom for å samle et splittet folk som var truet av ødeleggende krefter både innenfra og utenfra, av

fremmede makter.

Vi som dengang allerede en tid hadde sett hvilken farlig situasjon det lille Norge var i, ble grepet av en overveldende takknemlighet da han grep inn i vår historie.

Meget har hendt siden da, og ingen av oss kunne vel gjette hvordan det hele skulle ende. «Du kom som et stjerneskudd, Vidkun Quisling, og forsvant senere i natten.»

Noen få dager før Quisling ble henrettet, skrev han et brev til sin hustru med en spesiell hilsen som han ba henne få sendt videre etter sin død (så sant det lot seg gjøre) til alle NS-venner i og utenfor fengsler og konsentrasjonsleirer. Hilsenen lød: «Oppfør dere slik at hele det norske folk må bli glad i dere. Les Johannesevangeliet, særlig fra 14.—17. kapittel, for der vil dere finne sannheten. Og arbeid for Guds rike.»

Dette ble sendt. Bak hans hilsen lå en øm kjærlighet til hele det norske folk.

I sin ensomme fengselscelle, under store lidelser ble det gitt ham en dypere innsikt i tingene. Han mente at vi som hadde fulgt ham, bare gjennom vårt eksempel og vår oppførsel i fremtiden kunne vise at vi sammen med ham hadde kjempet for sannhetens sak.

I Kai Normanns vakre minnedikt om Vidkun Quisling, «Laurbærkransen», lyder det til slutt:

Vårt norske folk, som bygget gjennom strid, skal glemme nag og uvennskap og nidd, skal vende seg mot det som oss forener,

den kjærlighet som binder bror til bror.

Vi er ett folk og har den samme mor.

Du er jo bror til mannen som du stener!

Du er jo bror til ham som du slo ned, og aldri blodets stemme gir deg fred

før du har ytet ham rettferdighet!

— Å bygge landet, uten hat og splid; å frykte Gud — det er den nye tid, samlet å stå, trofast, i enighet.

K. N., Oslo

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag kl. 11—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren trefes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04 Løssalg kr. 3,—

Annonsepris: Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND Viking Boktrykkeri, Oslo

HOLMSET OVERNATTING OG CAMPING

Ligger ved riksv. 17, midtveis mellom Steinkjer og Nam-sos. Værelser med adg. bad. Matservering. Camping-plass med hytter og sanitæranlegg. Gjester mottas hele året. Velkommen til kortere eller lengre besøk. Tlf. Namdalseid 906. Postadr.: 7823 Sjøåsen.

Ære

Hva er ære? Hvor meget ære har det norske folk enda i behold?

Hvem knurret da rømlingene fikk Quisling og Skancke avlivet?

Hva kan vi og våre efterfølgere gjøre for å skaffe det norske folk noe av det tapte tilbake?

C. B.